

Kateřina Hálová
Personnages du narrateur enfant dans „La Vie devant soi“
et „Monsieur Ibrahim et les fleurs du Coran“

Praha 2015

Posudek bakalářské práce

Ve své bakalářské práci, sepsané pod vedení doc. Voldřichové Beránkové, se Kateřina Hálová zabývá komparací dvou románů dvou různých autorů: *La Vie devant soi* Romaina Garyho a *Monsieur Ibrahim et les fleurs du Coran*, jehož autorem je Emmanuel Schmitt. Autorka bakalářské práce upřesňuje, že hodlá vypravěče analyzovat „z různých úhlů pohledu“. Zároveň zdůrazňuje jednu podstatnou okolnost, že jde o dětské vypravěče. Tuto skutečnost považuje za natolik významnou, že značnou část své bakalářské práce věnuje nástinu historie literatury pro děti, zejména ve dvacátém století.

Dále Kateřina Hálová specifikuje jednotlivá metodologická hlediska: vnější a vnitřní charakteristiku, jazyk, komunikaci se „čtenářem“ (úvozovky pocházejí od KH), vztah s „rádcem“, reakce na smrt a životní východiska. Připomíná, že „na závěr budou shrnuty“ výsledky analýzy. K tomu nutno podotknout, že závěr po mém soudu by měl být spíše zobecněním než shrnutím, tedy nikoli pouhou rekapitulací.

Budiž řečeno předem, že práce Kateřiny Hálové se vyznačuje řadou předností, zejména nespornou přehledností, tedy promyšleným a racionálním uspořádáním, jež ve svém výsledku působí přesvědčivě, a za druhé bezchybnou francouzštinou, jež si zaslouží pochvalu. Pokud jde o první fakt, přehlednost koncepce, vychází autorka ze snahy (zdařilé) o definici pojmů, zvláště pochopitelně pojmu vypravěče, jež nahlíží z několika zorných úhlů (typologie, statut, funkce) a totéž platí o další části práce, v níž se zabývá dětským vypravěčem. Tento koncept probírá v jeho historickém průběhu, včetně oddílu věnovaného dětské literatuře obecně. Rozlišuje přitom zcela náležitě dětskou literaturu od literatury pro děti.

V následujícím oddíle se autorka zaměřuje na „skutečné“ autory, jimiž jsou Romain Gary a Éric-Emmanuel Schmitt, aby dospěla k jejich srovnání, jež vyznívá jednoznačně v prospěch Garyho a k dosti příkrému odsudku Schmidtovu, u něhož Kateřina Hálová dovozuje, že tomuto autorovi šlo pouze o to, oslovit co nejvíce čtenářů (s.44).

Ze největší přínos této bakalářské práce považuji reflexi o funkci dětského vypravěče, pojatou z hlediska naratologického, jakož i z hlediska obecně lidského. Tato reflexe by ovšem mohla vést k psychologickému zamyšlení o tom, co znamená, že svět pozoruje a posléze svou zkušenost sděluje dítě, tedy patrně zprostředkovaně a stylizovaně jedinec s ostrou vnímavostí, nezátíženou konvencemi a životními zkušenostmi. Je nesporné, že do tohoto sdělení se promítá osoba „zralá“, tedy „dospělá“.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti a k nesporným kvalitám posuzované práce, jakož i k faktu, že Kateřina Hálová projevila schopnost kritického a soustavného vhledu do dané problematiky i k tomu, že se pohybuje s jistotou v oblasti sekundární literatury,

hodnotím její přednosti jako jednoznačně převažující, doporučuji ji k obhajobě a navrhuji její hodnocení klasifikačním stupněm výborně.

V Praze, dne 3.9.2015
Aleš Pohorský, oponent